

סנהדרין נט - מצוות התורה ומצוות בני נח

אבר מן החי

מרגליות הים

כז. תורה ליכא מדעם דלישראל שרי כו' בדבר שהוא מצוה לישראל לא אמרינן הכי כו'. בשו"ת בן פורת מהגר"י ענגל ח"א סי' ד' הסביר שבמצוות ל"ת יתכן שיהיה בשתי פנים או שעצם הדבר הנאסר מתועב ובלתי נרצה, או שאין עצם הדבר מתועב רק מהות הנהגה ממנו מחייב האיסור, ואלו היינו תופסים הפן השני אז אין מקום כלל לסברא דמי איכא מידי כיון שלסוג ישראל הדבר לא פוגם ואלו למהות הב"נ לא יתאים, אבל מדאמרינן מא"מ הרי שנקטינן דעצם הדבר פגום ולא נרצה לפני ה' א"כ כ"ש שאסור לישראל, והנה באיסור שביתה לב"נ הרי אין לומר דשביתה יום שבת בעצמותה היא מתועבת ח"ו דהרי אדרבא השביתה מצוה וע"כ שבשביל ב"נ אין השביתה לתועלת ולכן נצטוה שלא ישבות א"כ לא שייך בזה סברת מי איכא מידי כו' עיי"ש, ובדרוש אמרתי כי הישראל מצוה והגית בה יומם ולילה לעמלה של תורה נברא שהגיעה בה משכחת עון אבל נכרי שאין לו תורה צריך למלאות הריקנות שבחיינו בעמל כפים.

גיד הנשה לפני מתן תורה

רמב"ם הלכות מלכים פרק ט הלכה א

על ששה דברים נצטווה אדם הראשון: על ע"ז, ועל ברכת השם, ועל שפיכות דמים, ועל גילוי עריות, ועל הגזל, ועל הדינים, אף על פי שכולן הן קבלה בידינו ממשה רבינו, והדעת נוטה להן, מכלל דברי תורה יראה שעל אלו נצטווה, הוסיף לנח אבר מן החי שנאמר אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו, נמצאו שבע מצוות, וכן היה הדבר בכל העולם עד אברהם, בא אברהם ונצטווה יתר על אלו במילה, והוא התפלל שחרית, ויצחק הפריש מעשר והוסיף תפלה אחרת לפנות היום, ויעקב הוסיף גיד הנשה והתפלל ערבית, ובמצרים נצטווה עמרם במצות יתירות, **עד שבא משה רבינו ונשלמה תורה על ידו.**

פירוש המשנה לרמב"ם מסכת חולין פרק ז

ושים לבך לכלל הגדול הזה המובא במשנה זו והוא אמרם מסיני נאסר, והוא, שאתה צריך לדעת שכל מה שאנו נזהרים ממנו או עושים אותו היום אין **אנו עושים זאת אלא מפני צווי ה' על ידי משה**, לא מפני שה' צוה בכך לנביאים שקדמוהו, דוגמא לכך, אין אנו אוכלים אבר מן החי לא מפני שה' אסר על בני נח אבר מן החי, אלא מפני שמשה אסר עלינו אבר מן החי במה שנצטווה בסיני שישאר אבר מן החי אסור. וכן אין אנו מלים בגלל שאברהם מל את עצמו ואנשי ביתו, אלא מפני שה' צונו על ידי משה להמול כמו שמל אברהם עליו השלום, וכן גיד הנשה אין אנו נמשכים בו אחרי אסור יעקב אבינו אלא צווי משה רבינו, הלא תראה אמרם שש מאות ושלוש עשרה מצוות נאמרו לו למשה בסיני, וכל אלה מכלל המצוות.

לחם משנה הלכות מלכים פרק ט הלכה א

ויעקב הוסיף גיד הנשה וכו'. קשה דבפרק גיד הנשה אמרו (דף ק') נוהג בטהורה ואינו נוהג בטמאה ר' יהודה אומר אף בטמאה אמר ר' יהודה והלא מבני יעקב נאסר גיד הנשה וכו' אמרו לו בסיני נאמר אלא שנכתב במקומו משמע דלא נאסר אלא בסיני וליעקב לא נאסר אליבא דרבנן דקיי"ל כוותיהו וא"כ איך כתב רבינו דיעקב הוסיף גיד הנשה וכי תימא דהוסיף מדעתו קאמר מ"מ קשה מנא ליה לרבינו הא וצ"ע:

בגדי ישע הלכות מלכים פרק ט הלכה א

אף על פי שמצינו דנאסר ליעקב אף בטומאה אין אנו לומדים ממנו אלא שנכתב במקומו לידע ולהודיע דמאיזה סבה אסרו הקדוש ברוך הוא עלינו זהו מה שמפרש רבינו בפיי המשניות לשיטתיה ודלא כשיטת רש"י ז"ל שפיי וז"ל פסוק זה שהזהירו עליו בסיני נאמר ועד סיני לא הוזהרו וכו' דס"ל דיעקב לא הוזהר על גיד הנשה. וא"כ אזלא לה קושית הלח"מ דרבינו ס"ל דאפילו לרבנן אית להו דיעקב הוזהר על גיד הנשה ובהא פליגי דר' יהודה אית ליה דגמרינן מיעקב וכמו שמצינו דלדידה כשאסר לו הקדוש ברוך הוא נאסר לו אף בטמאה און בדידן נמי כשאסר לנו הקדוש ברוך הוא ע"י משה רבינו ע"ה אף בטמאה ורבנן אית להו דלא גמרינן מיעקב דאנו אין אוסרים אותו עלינו בשביל שנאסר ליעקב אלא בשביל שכן נצטוינו ע"י משה רבינו ע"ה בסיני וא"כ באותו שעה כבר נצטוינו על הטמאה משו"ה נוהג בטהורה ואינו נוהג (בטהורה) [בטמאה] וכפי פיי זה א"כ פסק רבינו כרבנן דקי"ל כוותיהו.

מרגליות הים

כב. דאריב"ה כל מצוה שנאמרה לב"נ ונישנית בסיני כו' ואנו אין לנו אלא גיה"נ כו'. בחדר"י כ' איכא למתמה היכי קרי לגיה"נ נאמרה לב"נ ולא נשנית בסיני הא מעיקרא לבני ישראל בלבד איתמר דהא כתיב על כן לא יאכלו בני ישראל את גיה"נ, אבל שאר ב"נ אינם בכלל האיסור, וכיון שכן אפי' אם שנאה הכתוב לא היה בדין לחייבם, וי"א דודאי אין ב"נ בכלל ומיהו נאמר לבני ישראל שנשתיירו במצרים ועמדו שם והולידו בנים ולא רצו לקבל עליהם מצות שאם נאמרה בסיני לזה ולזה נאמרה ואותם בנים שהולידו משומדים מצוים על גיה"נ אבל אם לא נאמרה בסיני לישראל נאמר כלומר לאותם שקיבלו תורה בהר סיני אבל לאותם שלא קבלו עליהם מצות אינו כו' דאישתקליא ההיא מצוה מנייהו (למש"כ הרבינו יונה בנשתיירו במצרים ולא רצו לקבל עליהם מצות כו' יעוין בתרגום יב"ע שמות י"ד ג עה"פ ואמר פרעה לבני ישראל נבכים הם במדבר, ואמר פרעה לדתן ולאבירם בני ישראל דמשתיירין במצרים כו', ויתכן שכמוהם נשתיירו עוד כמה גם אח"כ, ועי"ל לפמ"ש לק' צ"ב ב מתים שהחזיה יחזקאל עלו לא"י ונשאו נשים והולידו בנים ובנות כו' מאן נינהו אלו בני אפרים שמנו לקץ וטעו כו', והנה אלו לא היו בסיני ואם אחד מהם לא היה מקבל על עצמו עול כל המצות אעפ"כ היה אסור בגיה"נ), ואיכא למ"ד דאע"ג דבקרא כתיב בני ישראל מ"מ בני נח בכלל והאי דקאמר בני ישראל משום דבדידהו הוה מילתא, דהא גבי מילה שנאמר לאברהם אמרינן דאי לא כתיב לך ולזרעך הו"א דאע"ג דנאמר לאברהם אף ב"נ בכלל וה"נ אע"ג דכתיב בני ישראל איכא למימר דה"ה לשאר ב"נ, ויעוין בס' פאר הלכה לסוגית ר"ח סגה"כ (זולקוב תצ"ח) י"ח ע"א, ובס' ויקן יוסף בורגל (ליורנו תרי"ב) מערכת נו"ן נאמרה ונשנית סי' ד.

ברית מילה לפני מתן תורה

תוספות מסכת מגילה דף ד עמוד ב

ויעבירנה ארבע אמות ברשות הרבים - אבל מילה בשבת אין לדחות דהא חמירא שכן נכרתו עליה י"ג בריתות וגם אין אדם מל אלא אם כן הוי בקי דסכנה יש בדבר אך נשאל לר"י הלוי איך תוקעין במוצאי יום הכפורים והלא אסור לעשות מלאכה עד שיבדיל ותו שמא ילך אצל בקי כדחיישינן בר"ה שחל בשבת ואם כן היה לנו למיחש להאי גזירה ותירץ דמשום דתקיעת שופר חכמה ואין מלאכה וגם לא חיישינן שמא ילך אצל בקי דמשום תקיעה אחת שאינה אלא משום זכר ליובל לא אצטריך כולי האי כראש השנה דאורייתא היא וצריך שלשים קולות ורבינו

שמואל אומר דדוקא בשבת ובר"ה דאם מעבירו ארבע ברשות הרבים איכא איסורא דאורייתא בהא ודאי יש לחוש אבל במוצאי יוה"כ דאפילו אם מעבירו ד' אמות ברשות הרבים לא הוי אלא איסור דרבנן בהא ודאי לא גזר דהוי גזירה לגזירה.

ט"ז אורח חיים סימן תקפח

(ה) אין תוקעים בשופר. משום שמא יטלנו בידו לילך אצל בקי ללמוד ויעבירונו ד"א ברה"ר והקשה המזרחי בי"ט נמי נגזר שמא יתקן כלי שיר והאריך בזה ולבסוף לא תי' כלום ולעד"נ דקול השופר לא ניתן לשיר אלא לתקועי של מצוה ע"כ לא גזרו כן ועוד נ"ל לתרץ דאין להם לגזור ולעקור לגמרי ד"ת שצותה לתקוע ביום זה בשלמא בשבת לא מתעקר לגמרי כיון שבלא שבת תוקעין בי"ט ונראה שזהו בכלל מה שעשו סייג לתור' ולא לעבור על ד"ת דזהו לעבור על ד"ת לעקרו לגמרי ומה"ט ניחא עוד מ"ש ב"י בשם הר"ן מ"ש מילה דדחיה שבת ולא גזרי' שמא יעביר התינוק ד"א ברה"ר ותי' לחלק בין זה לזה בדוחק ולפי מ"ש ניחא דהתור' רבתה בפ"י וביום השמיני אפי' בשבת לא רצו לעקור ד"ת בפ"י משום גזיר' וכיוצא בזה כתבתי בי"ד סי' קי"ז:

ברית מילה לבני קטורה

רמב"ם הלכות מלכים פרק י

ז המילה נצטוה בה אברהם וזרעו בלבד, שנאמר אתה וזרעך אחריך, יצא זרעו של ישמעאל שנאמר כי ביצחק יקרא לך זרע, ויצא עשו שהרי יצחק אמר ליעקב ויתן לך את ברכת אברהם לך ולזרעך, מכלל שהוא לבדו זרעו של אברהם המחזיק בדתו ובדרכו הישרה, והם המחוייבין במילה. ח אמרו חכמים שבני קטורה שהם זרעו של אברהם שבה אחר ישמעאל ויצחק חייבין במילה, והואיל ונתערבו היום בני ישמעאל בבני קטורה יתחייבו הכל במילה בשמיני, ואין נהרגין עליה.

רמב"ם הלכות נדרים פרק ט הלכה כא

נדר מזרע אברהם מותר בבני ישמעאל ובני עשו ואינו אסור אלא בישראל, שנאמר כי ביצחק יקרא לך זרע והרי יצחק אמר ליעקב ויתן לך את ברכת אברהם.

משנה למלך הלכות מלכים פרק י הלכה ז

הן אמת דאליבא דרש"י דפירש התם דהא דאמרינן דבני קטורה חייבים במילה היינו דוקא אותם הששה שנולדו לאברהם מל אותם אברהם אבל זרעם אחריהם לא נתחייבו במילה ניחא דהשתא כל העכו"ם אינן מוזהרין במילה ומש"ה קתני מתני' בסתם דמותר במולי העכו"ם לפי שאינם מצווים עליה. אך לרבינו שכתב ובני קטורה וכל זרעם אחריהם הם מצווים על המילה קשה דאמאי לא קתני דאסור במולי בני קטורה. ואולי הטעם הוא ממ"ש רבינו והואיל ונתערבו היום בני ישמעאל בבני קטורה יתחייבו הכל במילה ואינם נהרגים עליה, וא"כ כיון שאינם ידועים היום בני קטורה לפי שנתערבו בבני ישמעאל מותר בכל לפי שזה לא נדר אלא במי שמצווה על המילה בודאי ולא במי שמצווה על המילה מחמת ספק ולא מחית איניש נפשיה לספיקא:

שו"ת שאגת אריה (ישנות) סימן מט

אלא שבזה י"ל דאע"ג דב"ק חייבין במילה היינו למול דוקא אבל לא לפרוע שהרי לא ניתנה פריעה לאברהם אבינו כדאמר בפרק הערל (דף עב) ופריעת מילה בהל"מ נאמרה כמ"ש התוספות שם הילכך דוקא לישראל נאמרה ולא לבני קטורה לפיכך ב"ק נמי ה"ל כערלים לגבי ישראל והואיל ואינן במצות פריעה ואילו לגבי ישראל תנן מל ולא פרע כאילו לא מל ואם עשה כן בשבת חייב חטאת דעביד חבורה שלא במקום מצוה כדאמר בפר"א דמילה (דף קלז) הילכך אינן בכלל ואתה את בריתי תשמור משום דכשניתנה תורה ונתחדשה הלכה דמל ולא פרע כאלו לא מל אינו קרוי אצל ישראל שמירת ברית אא"כ מצווה נמי על הפריעה.

... אבל ק"ל עוד על דעת הרמב"ם מהא דתנן בפ"ד דנדרים (דף לא) שאיני נהנה לזרע אברהם אסור בישראל ומותר באו"ה ובגמ' פריך והאיכא ישמעאל ומשני ביצחק יקרא לך זרע כתיב והאיכא עשו ביצחק ולא כל יצחק. והרי אכתי תקשה והא איכא ב"ק שקרויין זרע אברהם ולא נתמעטו מביצחק יקרא לך זרע והואיל ולא נולדו עדיין באותו שעה שנא' מקרא זה אמאי תנן סתמא דמותר בב"נ דמשמע דאפי' בב"ק מותר.

... מכל מקום עדיין ק"ל על הרמב"ם ז"ל שהרי מצינו בקרא בהדיא שמל אברהם את ישמעאל דכתיב בעצם ה"ה נמול אברהם וישמעאל בנו אף על גב דלאו בכלל זרע אברהם הוא וע"כ ישמעאל עצמו ג"כ נתרבה מאת בריתי הפר

כמו ב"ק. א"כ מ"ש ב"ק דחייבין במילה הן זרעם מהאי ריבויא ואלו ישמעאל שנתרבה מהאי קרא גופיה איהו אין זרעו לא.

...ועתה נבא לנדון שלנו דוודאי מאת בריתי הפר דאיתרבו ב"ק לא איתרבו אלא אותן ששה לבד ולא לזרעם אפי' קודם סיני כ"ש לאחר סיני וכ"ש שאין לחייבם עכשיו מחמת תערובות ב"ק עם בני ישמעאל וא"כ אין במילת ההגריים שבמדינה זו שום מצוה והיינו נמי דפסיק התנא ותני בפ"ב דעכו"ם ישראל מל את העכו"ם לשם גר כו' שבכל הנכרים שבעולם מיירי ואפי' בב"ק.

מרגליות הים

ולא בני קטורה ע' בשאגת אריה שם באריכות, אמנם במחקרי משפטי גר תושב ביררתי שיש הבדל בין ישמעאל לבני קטורה דמצינו בבראשית רבה פמ"ה שהגר היתה מנכסי מלוג של שרה ולא היה ביד אברהם לשחררה גם אם כנסה לשם אישות ע' אור החיים ס' לך פס' חמסי עליך, וכן מבואר בפירקי דר"א פ"ל לא נקראה הגר אשתך אלא שפחתך אבל שרה אשתך, וכן אמרה הגר מפני שרה גבירתי אנכי בורחת, והנה מאברהם נלמד כי הולד הולך אחר הפגום ראה יבמות ק' ע"א, ומעתה ישמעאל לא נקרא זרע אברהם כלל, ואשר מל אותו זהו אחרי שלא יגרע משאר עבדיו ילידי כיתו, אבל בני קטורה גולדו אחרי שנצטווה אברהם שלא ליקח שפחה (ראה יבמות שם) ובכן כאשר כנסה אברהם אחרי שירש את שרה אשתו הנה גשתחררה [ולכן גשתנה גם שמה מהגר לקטורה ע' זהר ח"י שרה קל"ג ב ורמב"ן בהעלותך כ"ט פס' ויקרא משה לחובב], ובכן הנולדים ממנה אחרי כן יתיחסו לאברהם, וכאשר אמר ה' אל אברהם ואתה את בריתי תשמור אתה וזרעיך לדורותם נכללו בזה בני קטורה ולא בני ישמעאל.

שו"ת נודע ביהודה מהדורא תניינא - אבן העזר סימן מב

על מה שהקשה על הרמב"ם בפ"י מהל' מלכים הלכה ח' שפסק דבני קטורה חייבים במילה והואיל שנתערבו היום בני ישמעאל בבני קטורה יתחייבו הכל במילה בשמיני ואין נהרגין עליהם. והקשה מעלתו הא הרמב"ם כתב בפ' י"ב מהל' איסורי ביאה הלכה כ"ה כשעלה סנחריב מלך אשור בבל כל האומות וערבם זה בזה ואלו המצרים שבארץ מצרים עתה אנשים אחרים וכן האדומים שבשדה אדום והואיל ונתערבו ארבע אומות האסורים בכל אומות שבעולם שהן מותרים הותר הכל שכל הפורש מהם להתגייר חזקתו שפירש מן הרוב לפיכך כשיתגייר גר בזמן הזה בין אדומי בין מצרי בין עמוני ובין מואבי בין כושי וכו' מותרים לבוא בקהל מיד עכ"ל הרמב"ם?... נראה לי לתרץ ע"פ מה דאיתא במס' חולין דף י"א דילפינן דאזלינן בתר רובא דאיתא קמן מסנהדרין דכתיב אחרי רבים להטות ורובא דליתא קמן ילפינן מפסח וקדשים או מהורג את הנפש או משחיטה עצמה לכל מר כדאית ליה. ומעתה אני אומר דכל הני ילפותא שייכים גבי ישראל אבל גבי בני נח לא שייך הני ילפותא דאפי' לילך אחר רובא דאיתא קמן לא ידעינן גבי ב"נ דהא אחרי רבים להטות גבי ישראל נאמר ולא לבן נח דהא בן נח נהרג בדין אחד ולא נאמרו כל דיני סנהדרין לגבי ב"נ...

ומעתה מיושב קושיא הנ"ל על הרמב"ם דגבי יהודא גר עמוני וכן גבי מצרי ואדומי שנתגיירו מותרים לישא בת ישראל הואיל ובלבל סנחריב כל האומות ואזלינן בתר רובא ומותרים לבוא בקהל דכיון דכבר נתגיירו יש להם כל דין ישראל וגבי ישראל אזלינן בתר רובא משא"כ לענין חיוב מילה בדין ב"נ דיינינן להו שפיר פסק הרמב"ם דכולם צריכין למול מספק שמא הם מבני קטורה דחייבין במילה הואיל ולגבי ב"נ לא אזלינן בתר רובא וחיישינן למיעוטא להחמיר שמא הם מבני קטורה ודוק.

מנחת חינוך פרשת לך מצוה ב אות ג

ודבריו תמוהים מאוד אם לא אזלינן ב"ר א"כ למה כתב הר"מ דבני ישמעאל וב"ק חייבים מספק הא לאחר שבלבל סנחריב את כל האומות ונתערבו בכל העולם אם כן יתחייבו במילה כל הע' אומות שבכל העולם דצריכים לחוש למיעוט של ב"ק וק' הש"א בתקפה דאי אזלינן ב"ר יהיו כולם פטורים ואי לא אזלינן ב"ר יהיו כולם חייבים מספק ובר"מ מבואר בהדיא דרך ב"י וב"ק חייבים מספק

לא הולכין אחרי הרוב דאל"כ גם הם יפטרון אבל ברור דשיטת הרמב"ם הוא דכאשר בלבב סנחרב האומות עד כי אין לעמוד על שום איש מאומות העולם מאיזה עם הוא לאשר אין היכר בגוף האדם, יצאו מכללם המהולים אשר כל אב מל את בנו ולא יכלו מהולים להתערב בערלים, כאשר לא נתערבו בני ישראל בגוים וכולנו בני איש אחד נחנו, אך נתערבו בני ישמעאל שגם הם נימולים ממנהג אבותיהם בבני קטורה שמחויבים למול את עצמם, והנה בני קטורה הם הרוב כמבואר ותלד לו את זמרן ואת יקשן ואת מדין ואת ישבוק ואת שוח (בראשית כ"ב ב) נגדו ישמעאל לבדו שנולד קודם ליצחק, ודאי שגם בורעם אחריהם בני קטורה היו הרוב ולכן דייק הרמב"ם וכתב נתערבו בני ישמעאל בבני קטורה, כלומר מועטים לתוך מרובים ע' תוס' שבת מ"ב א ד"ה נותן אדם חמין לתוך צונן, ובכן כל אחד מבני תערובות אלו הבא לישאל אומרים לו כי הוא חייב במילה דאולי הוא מבני קטורה שהם הרוב מתנימולים וכל דפריש מרובא קפריש שלכן הותרו העמונים והמאכבים לבוא בקהל ראה תוס' נזיר י"ב א סד"ה אמר, אבל כל הספק אינו כי אם בבני קטורה וישמעאל שנתערבו מבלי שתיה היכר בגופם כאשר נתערבו שבטי ישראל שבט בשבט, אבל שאר האומות לא נכנסו בגדר טפס חיוב מילה כלל, וע' זהר וארא ל"ב א ניצוצי זהר אות ה. שם יתרו ס"ז א אות ד.

פניני הלכה ברית מילה ז

ג - בני אברהם בשאלת המילה בבניו הנוספים של אברהם, אנו מוצאים מחלוקת מעניינת בדברי הראשונים. לגבי כל אומות העולם, ישנה הסכמה בין הפוסקים, שאין למול אותם, הואיל והברית היא מצווה של בני אברהם אבינו בלבד. ומקור ההלכה בפסוק שנאמר לאברהם (בראשית יז, ט): "וְאַתָּה אֶת בְּרִיתִי תִשְׁמֹר אֶתָּה וְזָרְעָךָ אֲחֲרַיָּךְ לְדֹרֹתֶם". ומדייקים בתלמוד (סנהדרין נט, ב), דווקא אתה וזרעך, אבל לא אנשים אחרים. וזרעו של ישמעאל אינו נחשב זרעו של אברהם אבינו, משום שנאמר (בראשית כא, יב): "כִּי בְּיִצְחָק יִקְרָא לְךָ זָרַע". וגם זרעו של עשו בן יצחק אינו קרוי זרע אברהם, שנאמר: "בְּיִצְחָק יִקְרָא לְךָ זָרַע" - ביצחק ולא בכל זרעו של יצחק, כלומר רק חלק מזרעו של יצחק אבינו נקרא זרע אברהם, החלק שנולד מזרעו של יעקב, והם שמצווים במילה. אך מכיוון שהיו לאברהם אבינו עוד בנים מלבד יצחק וישמעאל, שנאמר (בראשית כה, א) לאחר פטירת שרה אמנו: "וַיִּסַּף אֲבְרָהָם וַיִּשְׁקַח אִשָּׁה וַשְׁמָה קַטּוֹרָה", והיא ילדה לו שישה בנים, יש צורך לברר מה דינם. **לדעת רש"י** (סנהדרין נט, ב), אף שכל בניו של אברהם היו מצווים במילה, מכל מקום זרעם אינו מצווה במילה, והמילה שייכת רק לזרע ישראל. **אולם לדעת הרמב"ם**, אכן בני ישמעאל הוצאו מכלל המצווה, משום שהפסוק "בְּיִצְחָק יִקְרָא לְךָ זָרַע" בא להוציא את בני ישמעאל מכלל זרעו של אברהם. אבל בני קטורה עדיין לא נולדו בשעה שנאמר פסוק זה לאברהם, ולגביהם אין לימוד שבא להוציאם מכלל זרע אברהם, ולכן אף שהם אינם ישראלים, משום שאינם בני יצחק ויעקב אבותינו, מכל מקום הם חייבים במילה כדין זרע של אברהם.

ומוסיף הרמב"ם ופוסק, שלמעשה, מאחר שהיום נתערבו בני ישמעאל בבני קטורה, ובני קטורה הם הרוב, כולם חייבים במילה (רמב"ם הלכות מלכים י, ח). מן הראוי לציין כאן, שיש קשר מיוחד בין מצוות ברית המילה לארץ ישראל, עד שנוצרה עובדה היסטורית, שעם שאינו מהול אינו מסוגל להשתקע בארץ ישראל. וכך אמרו חז"ל (זהר ח"ב כג, א), כל מי שנימול - יכול לנחול את הארץ. ובאמת, בזמן יהושע, לפני שהחלו בכיבוש הארץ, כל הגברים שעדיין לא נימולו מלו את עצמם, ורק לאחר מכן יכלו לכבוש את הארץ. ועוד אמרו חז"ל: עתידים בני ישמעאל לשלוט על הארץ הקדושה זמן רב, בשעה שתהיה ריקה ושוממה, וזאת מפני שישמעאל נימול, והם יעכבו את בני ישראל מלשוב למקומם. אבל מפני שהמילה שלהם ריקה בלי שלימות (הם אינם מלים ביום השמיני, וגם אינם פורעים את העור הדק, וכל המל ואינו פורע כאילו לא מל), לכן גם הארץ תהיה תחתיהם ריקה ושוממה, וסוף שיזכו בה ישראל שמילתם שלימה (עיין זהר ח"ב לב, א, ועיין בפניני הלכה "העם והארץ" א, ח).